

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Hører Seer-Skjaldens Ord

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Hører Seer-Skjaldens Ord", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid73485.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 35.

Moses Svanesang.

Hører Seer-Skjaldens Ord,
I høie Himmel-Sale!
Lyt til mig, Du skønne Jord,
Og hør hvad jeg vil tale!

Fald, mit Billedsprog, som Regn,
Som Dug til Blomster-Kiæden!
Fald som Snee i Frostens Egn
At skjule Vinter-Sæden!

Herrens Navn er Sangens Rod,
Hans Priis er og dens Kierne,
Som en Lygte for Hans Fod
Kun tindrer hver en Stjerne!

Sandhed er Guds Heltedaad,
Hans Vei, det er den rette,
Kiærligt er hans Klogskabs-Raad,
Han kan ei falsk forjætte.

123

Børn af Gud! hvi synder I?
Er det Ham Tak at yde!
Kringel-Vei er eders Sti,
Mangfoldig eders Lyde.

Herrens Folk! vend om, bliv klog!
Din Daarskab du forsage!
Gud er jo din Skaber dog,
Din Fader alle Dage.

Arilds-Tiden kom ihu,
Og Slægterne i Følge!
Fædrene udfritte du!
De vil ei Sandhed dølgge.

Adams Børn afdeelde Han,
Som har for Alt at raade,
Skienked Lykke, skifted Land
Alt af sin Gunst og Naade!

Mangt et Rige stort og stolt
Fik Engle med det Samme,
Herren selv sig forbeholdt
Kun *Jakobs* Huus og Stamme.

Nøies vilde ydmyg Han
Da med et Folk i Ørken,
Hvor kun Tørst i hede Sand
Der voxte kan for Tørken.

Der Han i dets Midte treen,
Og blev dets Foster-Fader,
Tog det som sin Øiesteen
I Agt paa alle Stader.

124

Som paa Vagt en Konge-Ørn
Sig om sin Rede svinger,
Bærer sine spæde Børn
Paa vidtudebredte Vinger;

Saa Han vogted Israel,
Og bar ham over Bjerge,
Kaldes maa med Ret og Skiel
Hans Leder og hans Væрге.

Ikke dog i Ørkens Sand
De skulde Bopæl fæste,
Reisen gik til Ønskets Land,
Hvis Jord var af den Bedste.

Ax og Vippe der de fandt,
Som ventede kun paa Riven,
Ned ad Klippen Honning randt,
Og Bjerget bar Oliven.

Mælk og Smør gav Kiør og Faar,
Og Lammene var fede,
Kid og Kalv med glatte Haar
Til Giæstebud var rede.

Drue-Blod af Ranken sprang,
Og Hvede-Brød af Straaet,
Klart det meldte Frydesang,
At Ønsket var opnaaet.

Yndlingen, som Mælk og Blod,
Forkiælet blev da fage,
Ilde bar med Overmod
Han sine gode Dage.

125

Israel blev feed og kaad,
Sin Skaber han forgiætted,
Frelseren med Heltedaad
Af Hjertet han udslettet.

Andre Guder splinternye
Begyndte de at dyrke,
Vraged Herren over Sky
Hans Lov, Hans Ord og Styrke.

Han dem avled og opdrog,
De kostede vaagne Nætter,
Dog de Ham i Veiret slog,
Paakaldte onde Vætter!

Som en Fader vorder vred
Paa Døttre og paa Sønner,
Naar hans ømme Kiærlighed
De kun med Utak lønner;

Herren sagde vred: o vee!
Jeg vil dem Ryggen vende,
Snart de skal da faae at see,
Hvor daarlig det vil ende.

Hjerte-Sorg af Børn utroe
Jeg har foruden Brøde,
Men af Vanart Torne groe,
De lære dem at bløde.

Skabe de af ingen Ting

Sig *Guder* mig til *Kvide*,
De for *Folk* af ingen *Ting*
Sig skal i *Læben* bide.

126

Drilles Jeg, som *Intet* værd,
Af dem med *Afguds-Vrimlen*,
Jeg et *aandløst* *Folkefærd*
Optage vil til *Himlen*.

Vreden min er som en *Ild*,
Den *Jord* og *Himmel* tænder,
Bryder ud af *Bjerge* vild,
Og *Bølgerne* opbrænder.

Mine *Pile* som en *Sky*
Dem skal om *Øren* suse,
Spørges skal *Ulykker* nye
Hver *Dag* i deres *Huse*.

Sult og *Sot* i deres *Land*
Skal *blege* *Kinder* røde,
Tiger-Klo og *Edder-Tand*
Dem skal *paa* *Veien* møde.

Segne skal for *Odd* og *Egg*
I *aaben* *Mark* *Fuldmange*,
Blegne skal og *døe* af *Skræk*
I *Kamrene* de *Bange*.

Barnet ved sin *Moders* *Bryst*,
Og *Oldingen* ved *Staven*,
Stærk og *Svag* i *Vaar* og *Høst*,
Er lige nær ved *Graven*.

Paa mit *Ord*, af *Folke-Lag*
Jeg vilde dem *udslettet*,
Deres *Navn* og *Fødselsdag*
De skulde selv *forgiættet*,

127

Naar ei til min *Spot* og *Harm*
Det kom i *Folke-Munde*,
At for *Fiendens* *Kæmpe-Arm*
Min *Yndling* gik *tilgrunde*!

Derfor, *trøst* dig, *Israel*!
Er dine *Fiender* *grumme*,
Paa det *Dybe*, til dit *Held*,
De er som *Dyr* saa *dumme*.

De ei see, den *Sag* er *reen*,
At deres *Kraft* ei *klækker*,
Tusinder maa *flye* for *Een*,
Naar *Himlen* dem *forskrækker*.

Trøst dig *meer*, mit *Folk*, *endnu*,
Naar dine *Fiender* *braske*!
Deres *Styrke*, kom *ihu*,
Er dog kun *Støv* og *Aske*!

Deres *Hellig* er jo *søgn*,
Trods *Lamperne*, de *tænde*,
Deres *Guder* er jo *Løgn*,
Trods *Røgelsen*, de *brænde*!

Med sin Rod i Sodoms Grav
Og i Gomorras Emmer,
Ranken ved det døde Hav
Sin Jordbund ei beskiæmmer:

Deres Drue leversød
Er Galde dog i Grunden,
Deres Viin, saa hvid og rød,
Kun Skum af Slange-Munden.

128

Den Forstand paa Tidens Tegn
Det er en Skat paa Rente,
Deres Fod i Mørkheds Egn
Skal snuble før de vente.

Tiden rinder, Timen slaaer,
Giengiældelsen skal komme,
Sandhed Undergangen spaaer,
Thi rette er Guds Domme.

Himlens Herre da sin Trøst
Skal over Folket aande,
Raade Bod paa deres Brøst
Og Bod paa deres Vaande.

Hjælpeløse findes de,
Og selv de Intet mægte,
Ynk det er for Gud at see
Paa Veien dem forsmægte.

Da tiltaler Han igien
De Bange og de Matte:
Hvor fløi nu de Guder hen,
Til hvem I Liden satte?

Hjordens Fedme, Druens Blod,
I offred dem til Ære,
Røre Haand de nu og Fod
For eders Skjold at være?

Gud er Jeg i Gry og Kveld,
Skal Jævning aldrig møde,
Jeg er Den, som slaaer ihjel
Og vækker op af Døde!

129

Lægedom for alle Saar
Jeg har mit Folk at give;
Ingen dem med hvide Haar
Skal af min Haand udrive!

Fingrene Jeg rækker op,
Til ved min Haand at sværge:
Lever Jeg, mod hver en Trop
Jeg skal min Odel væрге!

Ja, for Sagn skal times Syn,
Hvor Haand i med Jeg tager,
Blinke skal og slaae som Lyn
Det Sværd, som Jeg uddrager.

Fienden i sin egen Stil
Da til min Ære kvæder:
En Blod-Igel er Hans Piil,
Og Sværdet en Kiød-Æder.

Fuld Betaling af min Haand
Skal Fiender alle have:
Bane-Saar og Trælle-Baand
Til Høie og til Lave!

Himmel! vær Hans Glædes Tolk!
Nedknæler, Engle-Hære!
Fryder Eder med Hans Folk,
I Hedninger livkiære!

Børne-Flok af Gud! fat Mod!
Reis Hoved dit iveiret!
Hevnet er alt Broder-Blod,
Din Fader, Han har seiret!

130

Avinds-Manden, sat i Band,
Skal sig ei meer ophøie;
Renses skal Guds Folk og Land
Og blomstre for Hans Øie!*)